

Tudományos megbeszélés

A Magyar Arteriosclerosis Társaság hétfőn, az Országos Traumatológiai Intézetben tudományos ülést tartott. Az ülésen A. N. Klimov és I. K. Shvachbaja professzorok, a Szovjetunió Tudományos Akadémiájának tagjai — egyben a társaság tiszteletbeli tagjai —, tartottak előadást az immunológiai tényezők, illetve a vér-alvadás szerepéről az érlemezésében.

Megyei KISZ-küldöttség utazott Lódzba

A Lengyel Szocialista Ifjúsági Szövetség Lódz városi Tanácsa meghívására hétfőn Lódzba utazott a KISZ Csongrád megyei Bizottsága delegációja, Bódi György megyei első titkár vezetésével.

A delegáció részt vevő Pádár Lászlóné, megyei úttörőelnök és Ludányi István, a Gorzsaí Állami Gazdaság KISZ-titkára, a KISZ megyei bizottsága tagjai.

A látogatás során a testvérkapcsolatok ifjúsági feladatainak és lehetőségeinek egyeztetésére kerül sor.

Fő: a biztonság

Úttörők és a közlekedés — Szegeden, Szabadkán

— Nines lámpalázad?

— Csak egy akadálytól félek: a két, felfüggesztett rúd között úgy kell áthajtani a bringával, hogy egyikhez se érjek hozzá. És én egy kicsit szélesebb vagyok...

Hetedikes, szabadkai általános iskolás fiú. A városi közlekedési versenyen végül is sikeresen szerepelt csapatuk.

— Hol tanultál meg ilyen ügyesen biciklizni?

— A Kilián György közlekedési úttörőcsapatban, Makón. Többször voltunk versenyen, s itt, a dorozsmai sátoztáborozáson is lesz ügyességi vetélkedő.

A két kérdést és választ huszonnégy óra választja el. A hét vége szombatját jugoszláv pedagógusok, diákok között, a vasárnapot a szegedi és makói úttörők találkozásán töltöttem. A legfiatalabbak nevelésével, felkészítésével foglalkozó szakemberek többsége tudja: munkájuk eredménye csak közvetve mérhető. Sokszor évek múlva, amikor a számítógépek adatlapjairól leolvasható lesz: ritkulnak a gyermekbalesetek. Am a két, gyerekek között töltött napon látottak már megelőlegezték a statisztikai eredményeket.

Szekeres Lászlóné, a fiatal szabadkai tanárnő ezt így fogalmazta meg: a vadmotorosokat, a kigyóörzszakóban pompázó, motort bőgető, széllel-bélelt suhancokat nemhogy irigylik, de kifeje-

Somogyi Károlyné felvétele

Elméleti vizsga a dorozsmai táborban

zeten elítélik a mi neveltjeink.

S a dorozsmai sátoztábor 120 kis lakója — két napot töltöttek együtt barátkozással, számháborúzással, terepversennyel — meg a húsz felnőtt kísérő, többségük pedagógus, ugyancsak megerősítette: az úttörőkorúak a felnőttek világát, viselkedését az utcán, a közlekedésben erős kritikával szemlélik.

Tesztlapokat forgatnak, amelyeket kisiskolások versenyre készítettek a szabadkaiak. Ugyan, hány kérdésre adnak meg a helyes választ gyorsahajtó, záróvonalat átlépő, sokszor nem is véletlenül szabálytalankodó szülei? És vajon abban a rövid sugarú körben, melyet terelőkúpok rajzolnak ki, tudnának-e a mi felnőtt kerékpárosaink olyan biztonsággal, a képzeletbeli vonal érintése nélkül „keringőzni”, mint a Komócsin Illésről elnevezett szegedi úttörőcsapat tagjai?

A szegedi közlekedésbiztonsági tanács négytagú küldöttségét alaposan kifagatták a szabadkai kollegák, mert hát sosem árt új formákat, nevelési módszereket tanulnunk egymástól. S cserébe megmutatták a nemrégiben elkészült, négyszázezer dinár értékű gyakorló pályát az egyik általános iskola udvarában: az üzemek, vállalatok segítőkészsége déli szomszédainknál is az ifjúsági mozgalom támasza. Mint ahogy a széksóstói sátoztábor sem épülhetett volna föl felnőtt segítség nélkül.

Napred! Hajrá! — így biztatták egymást a gyerekek Szabadkán, illetve Szegeden. És ehhez még hozzátették: budite oprezni! Vagyis: legyetek óvatosak!

Pályf Katalin

Augusztusban

Anyanyelvi konferencia

Hétfőn — dr. Bognár József akadémikus elnökletével — ülést tartott a Magyarok Világszövetségének elnöksége. Lőrincze Lajos, az anyanyelvi konferencia védnökségének ügyvezető elnöke terjesztett elő jelentést az idei augusztusra összehívott III. anyanyelvi konferencia előkészítéséről, programjáról. Ezután dr. Szabó Zoltán főtítkárt a világszövetség ideji munkáját ismertette.

Ami az anyanyelvi konferenciát illeti, ennek megren-

A vezetői munka mércéje

Ha vezetési módszerekről beszélünk munkásokkal, művezetőkkel, szakirányítók, hivatali dolgozókkal, újból és újból odajutunk: a megítélésnél alapkérdés, igényli-e a főnök véleményüket, tanácsukat, örül-e a segítő szándéknak, értékeli-e, hogy vele együtt töprengenek mások is a vállalat, a hivatal gondjain, vagy pedig — megy csak a maga feje után?

Most nem is az a kérdés, milyen az a fej. A vezetői munkához szükséges nagyon is sokoldalú ismeretanyag — bizvást mondhatjuk — ma már a legtöbb vezető rendelkezik, enélkül el nem igazodna, meg nem „élne” rövid ideig se beosztásában. Azok a vezetők, akik elsősorban politikai és emberi követelményeknek feleltek meg a kiválasztáskor, szüntelenül tanultak és szakmájuk jó képzettségű irányítóiá váltak. Viszont a nagy szakképzettséggel élre állított ember sem válik jó vezetővé, ha nem szervez alkotó munkaközösséget maga körül. Aki ellentmondást nem tűrve, a személyes felelősséget úgy értelmezi, hogy „ha engem állítottak ide, úgy csináljak, ahogy én gondolom”, aligha érhet el tartós sikereket.

Nincs az ember, aki mindenkinél jobban tud valamit. Valószínű, hogy csalahatatlant ember ezután sem születik, nevelődik. A vezetőnek viszont jobban kell tudnia másoknál az erőket irányítani, másokból és magából a maximumot kihozni, követelményeket állítani, következetesen számonkérni, határozott intézkedésekkel rendet tartani, s ha kell, fegyelmezni is. De attól, hogy valaki ezeket a nagykönyvből elolvassa, még nem biztos, hogy jó vezető lesz. Már pedig — itt és most, bizony állíthatjuk — sok tehetséges, jó vezetőt tudunk összehámlálni. Ha nem így lenne, nehéz feladatainkat képtelenek lennénk megoldani.

Pedig a mérce magas! A kádern munkára vonatkozó parthatározat végrehajtásának folyamatos értékelése sok mindenben ezt mutatja. Az áprilisi megkezdett szegedi pártalapszervezeti taggyűlések legutóbbjén ez a napirend szerepelt, s megállapították: szinte mindenütt sikerült emelni a vezetési színvonalat. Több helyen elmondták viszont, hogy a vezetői munka mércéjének a gazdasági eredményeket tartják, s hogy egyesek éppen ezért nem igénylik környezetük, munkatársaik kritikáját. Ez a megfogalmazás is sejteti, hogy a „demokratikus vezetni, vagy parancsolni” probléma nagyon is eleven.

Egy régi könnyűipari vezetőről mondják munkatársai: azért becsülik, mert mindig személyre szóló figyelemmel ítélte meg munkájukat és képességeiket, bizott bennük, és döntés előtt pontról pontra megbeszélte velük mindent. De parancsolni is tudott — amikor például az exportszállítási határidő betartásáról volt szó.

Néha személyre ható utasításra is szükség van. „El kell vezetni az iskolát, hogy megkapja az új beosztást” — mondja a főmérnök a káderfejlesztési tervben

üzemvezetőnek kiszemelt főmesternek. — „Ha nem teszi, viselje a következményeket. De az a kolektívára is kihat majd!”. Az a vezető, aki nem támaszt követelményeket, sem céltudatosságot, sem fegyelmet nem tud munkatársaiba plántálni — de becsülete, vezetői tekintélye se lesz beosztottjai előtt, mert körülötte is összekuszálódnak a szálak, az engedékenységéből rend aligha születik. Az emberek megértésére lehet számítani, de néha a holt napi eredményt feláldoznak a mai kényelemért — a szükséges normakarbantartást például ezért nem fogadja mindenki mosolyogva, legfeljebb utólag, a jobb eredményeket látva ismerik el szükségességét.

A demokratikus vezetés nem mindenütt napi kenyér még. De miért? Többek között azért, mert sokan nem tudják alkalmazni, megvalósítani. Az erélyes, határozott döntés, a személyes felelősség vállalása a legdemokratikusabban vezető „első ember” számára is eszköz. Nem lehet ráfogni arra, hogy nem vezet demokratikusan, aki rendet, fegyelmet tart, aki követel, sőt — uram bocsá! — felelősségre is von. Az emberek egy része még hajlamos arra, hogy a munkahelyi demokrácián leginkább csak a jogokat értse, a kötelességet kevésbé. Pedig a demokrácia nem a belebeszélés, a tanácsadás joga csupán, hanem a közös elhatározás fegyelmezett végrehajtása is. S éppen ezért csak hosszú évek jó gyakorlata után válik élővé, mert ha a vezető megosztja gondjait — amit el is várnak tőle —, akkor ne mondják mások se, amikor a reájuk háruló terheket kell vállalni: „ne utasítgassanak!”

Sok-sok ember jó tulajdonság is kell ahhoz, hogy a demokratikus módszerekkel ne éljünk vissza. Az emberek, munkatársak nem egyik napról a másikra fogadják el a kötelességeket sem. S talán éppen ezért tartja nem egy vezető egyszerűbbnek, ha maga elvégzi azt a munkát is, amit egy-két gondos magyarázat után nyugodtan másra bízhatna. Mert időigényes módszer ez, csakhogy megtérül a befektetett energia!

A szép munkasikerek mögött mindig megtaláljuk azt a vezetőt, aki rugalmasan alkalmazkodott a körülményekhez, aki támoszkodott munkatársaira, akinek nemcsak címe van, hanem tekintélye is. Akinek olyan politikai és szakmai tudása van, hogy nem fél maga köré gyűjteni a legjobb tudású szakembereket, aki bizalmával maga körül utódokat, megbízható vezetőket nevel.

Parancsolgatni? Hát az volna a legkönnyebb! De csak látszatra, mert hosszú távon csak a gyengeséget mutatja, nem pedig a vezetői bátorságot. Mérjük inkább a vezetői felelősséget abban, hogy milyen önállóan és milyen közérzettel dolgoznak környezetben az emberek, milyen a tanácsadó gárda, s mennyire támaszkodik tudásukra, felelős segítőkészségükre döntései meghozatala előtt.

Szöke Mária

Műszaki kooperáció a vegyiparban

Nemzetközi konferencia Budapesten

Az ENSZ európai gazdasági bizottsága vegyipari bizottságának rendezésében ötnapos nemzetközi konferencia kezdődött hétfőn a Hotel Intercontinentban „Műszaki kooperáció a vegyiparban” címmel. A tanácskozáson 19 ország — közöttük az európai KGST-országok — képviselői vesznek részt, s a vegyiparban a nemzetközi együttműködések elmélyítésének kérdéseivel foglalkoznak.

A konferencia alkalmából Jevgenyij Ivanovics Kazantsev, az EGB ipari osztályának vezetője és Szekeres Gábor, a magyar delegáció elnöke tartott sajtótájékoztatót. Mint elmondták, a most első alkalommal megrendezett tanácskozásnak különös jelentőséget ad, hogy

a legtöbb országban a vegyipar az átlagosnál nagyobb ütemben fejlődik, s mindinkább terjednek a nemzetközi együttműködések különböző formái. A 17 elhangzó előadás ezeknek az együttműködéseknek a módszertani kérdéseivel foglalkozik.

Magyarország vegyipara is dinamikusan fejlődik, jelenleg ez az iparág adja az ipari termelés 12 százalékát. A mostani nemzetközi tanácskozás különösen hasznos lehet a magyar vegyipari szakemberek számára, hiszen a további fejlődés egyik alapja a nemzetközi munkamegosztásban való fokozottabb részvétel.

A szimpózium kedden előadásokkal folytatja munkáját. (MTI)

Fiatalok — hős városokban

Vasárnap a reggeli órákban érkezett haza az a 32 Csongrád megyei fiatal, aki az elmúlt 10 nap során a testvérvárosi kapcsolatok keretében Odesszába és Kijevbe látogatott. Az ifjúkommunisták — többségük a KISZ megyei és városi apparátusainak munkatársai

— útjuk során találkoztak a Komszomol Odessza városi bizottsága vezetőivel és munkatársaival is. A látogatás során nemcsak a hős városok eseményekben gazdag történelmével, nevezetesen a szimpóziummal, hanem barátai találkozóira is sor került.

Növényvédelmi főszezon a földeken

Az esős, párás idő kedvez a kórokozónak

A vetőgépek lassan végeznek a tavaszi munkával, helyüket a földeken átveszik a növényvédő gépek; elérkezett a növényvédelem főszezonja. Idén sajátos helyzet állt elő, amennyiben a márciusi, áprilisi szinte nyáriás időjárás egész sor növényi

betegség és kártevő megjelenését kerekén egy hónappal előbbre hozta. Ezzel nem mindenütt számoltak a termelők, s ezért esetenként kárral lehet számolni. A mezőgazdasági nagyüzemek idejében védekeztek a különben eléggé ritka őszibarack gombabetegség, a tafreña ellen, de ezt nem mindenütt tették a kistermelők — talán nem vették komolyan az előrejelzéseket —, s ezért az őszibarackosokban a fák asszimiláló felülete, a levézet megsérült.

Speciális helyzet adódott a szántóföldeken is, az őszi kalászosokban. Lisztharmatjárvány ütötte fel fejét, és két-három héttel korábban, mint ahogy azt a gazdaságokban várták. A fertőzés miatt összevont védekezésre van szükség, mert a gabona igen érzékeny fejlődési szakaszhoz közelít, s ha nem „gyógyítják meg” a növényeket, akkor betegnek kell érlelniük a kalászatokat, s ez visszavetheti a termésreményeket. A növényvédő állomások szakemberei mindent felhívták a figyelmet

a veszélyre, s a következő napokban nagyarányú vegyszeres védekezéssel látnak hozzá a lisztharmat megfékezéséhez.

A gyümölcsösökben és a zöldes kertekben szintén a szokásosnál hamarabb jöttek elő a kártevők, s ezért most szünet nélkül működni kell a növényvédő be rendezéseket. Például az al-makertekben, ahol szintén a lisztharmattal gyűlik meg a bajuk a kertészeknek. De egyéb növényi betegségek és kártevők is próbára teszik a növényvédelmet, az esős, párás időjárásban, amely kedvez a kórokozónak.

A növényvédő állomások szakemberei szerint az idei tavaszt semmiképpen sem lehet rutin idősáznak tekinteni; a mezőgazdasági termelőknek különös figyelmet kell fordítaniuk a szokásostól eltérő időpontban jelentkező fertőzések leküzdésére. Esetenként speciális kémiai védelemre is szükség van. (MTI)